

II.

MAGISTÉRIUM

MEDENÁ RUKAVICA

HOLLY BLACK & CASSANDRA CLARE

MAGISTÉRIUM

Holly Black
a
Cassandra Clare
sú autorkami kníh:

séria *Magistérium*
ŽELEZNÁ SKÚŠKA
MEDENÁ RUKAVICA
BRONZOVÝ KEÚČ
ZLATÝ CHLAPEC
NEPRIATEĽ SMRTI

Cassandra Clare
je autorkou kníh:

séria *Nástroje smrteľníkov*
MESTO KOSTÍ
MESTO POPOLA
MESTO SKLA
MESTO PADLÝCH ANJELOV
MESTO STRATENÝCH DUŠÍ
MESTO NEBESKÉHO OHŇA

séria *Pekelné stroje*
MECHANICKÝ ANJEL
MECHANICKÝ PRINC
MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

séria *Tajomná temnota*
POLNOČNÁ DÁMA

II.

MAGISTÉRIUM

MEDENÁ RUKAVICA

HOLLY BLACK A CASSANDRA CLARE

slovart

Copyright © Holly Black and Cassandra Clare, 2015
Translation © Michal Jedinák 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2018

ISBN 978-80-556-3042-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Venujeme Ursule Annabel Linkovej Grantovej,
napoly päťročnému dievčatku, napoly ohňu.*

↑ ≈ Δ ○ @

Prvá kapitola

Call oddelil z trojuholníka pizze malý plátok mastnej korenej klobásy a strčil ruku pod stôl. Okamžite pocítil vlhký jazyk chaosom posadnutého vlka, keď zviera schmatlo pochúťku.

„Nekrím tú potvoru,“ nevrlo ho upozornil otec. „Jedného dňa ti odhryzne ruku.“

Call potľapkal Chaosu po hlave a otca si nevšimal. Alastair nebol v poslednom čase so synom spokojný. Nechcel počuť o jeho pobyte v magistériu. Nepáčilo sa mu, že jeho bývalý majster Rúfus si chlapca vybral za učňa. A odkedy sa Call vrátil domov s vlkom posadnutým chaosom, Alastair vyzeral, že si každú chvíľu vytrhá vlasy.

Call celý život počúval otcove reči o tom, aká je jeho bývalá škola odporná – tá istá, v ktorej teraz Call študuje, hoci urobil všetko pre to, aby ho neprijali. Keď po skončení prvého ročníka prišiel naspäť, rátal s otcovým hnevom, ale netušil, že to bude také nepríjemné. Kedysi spolu vychádzali bez ťažkostí. No teraz je medzi nimi akési... napätie.

Call dúfal, že dôvodom je iba magistérium, pretože druhá možnosť bola, že Alastair pozná synovo tajomstvo.

Aj chlapca jeho zlovestné tajomstvo veľmi znepokojovalo. V hlave si písal zoznam – všetko, čo naznačovalo, že je zlo-

vestný vládca, si poznačil do prvého stĺpca, a dôkazy proti do druhého. Pred každým rozhodnutím najprv nazrel do zoznamu. Vypil by zlovestný vládca poslednú šálku kávy z kanvice? Ktorú knihu by si zlovestný vládca zobral z knižnice? Keď sa oblečie celý do čierneho, je to typický prejav zlovestného vládca alebo normálny výber šiat? Najhoršie bolo, že podľa Callovho presvedčenia hrá jeho otec rovnakú hru – kedykoľvek sa pozrie na syna, v duchu zvažuje body pre a proti, že Callum je zlovestný vládca.

Lenže Alastair mohol mať nanajvýš podozrenie, nie istotu. Určité veci totiž vedel iba Call.

Nedokázal prestať myslieť na slová majstra Josepha: že on, Callum Hunt, má dušu Nepriateľa smrti. Že je prevtelením Nepriateľa smrti a jeho osudom je páchať zlo. Aj v útulnej kuchyni so žltými stenami, kde s otcom spolu jedli hádam tisíckrát, mu v ušiach zneli majstrove slová:

Duša Calluma Hunta je mŕtva. Po vyhnaní z tela sa scvrkla a zomrela. Duša Constantina Maddena zapustila korene a rástla – znovuzrodená a neporušená. Jeho nasledovníci robili všetko pre zachovanie dojmu, že pokračuje vo svojej práci, aby ste boli v bezpečí.

„Call?“ otec naňho upieral zvláštny pohľad.

Chlapec mu chcel povedať, aby sa naňho nedíval. A zároveň by sa ho najradšej opýtal: *Čo vidíš, keď sa na mňa pozeráš?*

S Alastairom sa delili o Callovu obľúbenú pizzu s klobásou a ananásom. Inokedy sa rozprávali o tom, čo chlapec najnovšie vyviedol v meste alebo na čom otec práve robí v garáži, lenže Alastair teraz mlčal a Callovi nenapadalo, čo by mu povedal. Chýbali mu najlepší priatelia – Aaron a Tamara –,

ale pred otcom o nich nemohol rozprávať, pretože sú súčasťou magického sveta, ktorý Alastair z duše nenávidí.

Call sa zošuchol zo stoličky. „Môžem ísť s Chaosom na dvor?“

Alastair sa na vlka zamračil. Z kedysi rozkošného šteňaťa vyrástla šlachovitá obluda a zaberala veľkú časť miesta pod stolom. Vlk uprel na Callovho otca oči posadnutého chaosom, jazyk mu visel z papule. Slabo zakňučal.

„Len choď,“ nešťastne vzdychol Alastair. „Ale nebudte tam dlho. A vyhýbajte sa ľuďom. Ak nechceme, aby susedia vyvolali rozruch, najlepšie bude dostať situáciu pod kontrolu a zabrániť, aby im Chaos prišiel na oči.“

Vlk vyskočil a klopkajúc pazúrkami na linoleu sa vybral k dverám. Call sa uškrnul. Vedel, že vzácna oddanosť zvera posadnutého chaosom pridáva veľa bodov na stranu zlovestného vládcu, ale aj tak neľutoval, že si vlka nechal.

Pravdaže, presne to je zrejme problém zlovestných vládcov: nikdy neľutujú svoje rozhodnutia.

Keď Call vyšiel z domu, snažil sa na to nemyslieť. Bolo teplé letné popoludnie. Zadný dvor zarástol hustou zelenou trávou; Alastair si nepotrpel na jeho udržiavanie, väčšmi ho zaujímalo, aby si udržal susedov od tela, ako by si s nimi vymieňal tipy na kosenie trávnik. Call Chaosovi hádzal paliču, a vlk mu ju vrtiac chvostom s iskrivými očami prinášal späť. Keby chlapec mohol, bežal by so zvieraťom, lenže chorá noha mu bránila v rýchlom pohybe. Chaos to očividne chápal a iba zriedka odbehol príďaleko.

Len čo sa Chaos trochu vybláznil, prešli spolu cez cestu k parku a vlk sa rozbehol ku kríkom. Call siahol do vrečka

po plastové vrecúško. Zlovestní vládcovia po svojich psoch určite neupratujú, takže chlapec si po každej prechádzke pridal jeden bod do dobrého stĺpca.

„Call?“

Prekvapene sa zvrtol. A ešte väčšmi užasol, keď videl, kto ho oslovil. Kylie Mylesová mala svetlé vlasy vzadu zopnuté dvoma sponkami v tvare jednorožca a v ruke držala ružový remienok. Na druhom konci bolo čosi, čo vyzeralo ako malá biela parochňa, ale mohol to byť aj pes.

„Ty... mhm,“ Call sa odmlčal. „Ty vieš, ako sa volám?“

„Dlho som ťa nevidela,“ odvetila Kylie, jeho zmätok sa oči vidne rozhodla ignorovať. Stišila hlas. „Zmenil si školu? Chodíš na balet?“

Call bol v rozpakoch. Kylie s ním išla na železnú skúšku, vstupný test do magistéria, ale na rozdiel od neho ju nevzali. Mágovia ju odvedli do inej miestnosti a odvtedy ju nevidel. Z jej popleteného výrazu uhádol, že si ho určite pamätá, ale nebol si istý, čo sa s ním podľa nej stalo. Predtým, ako ju pustili späť medzi ľudí, jej určite zmenili spomienky.

Na jeden bláznivý okamih mu napadlo, že jej všetko vyrozpráva. Že skladali skúšky do čarodejníckej, nie baletnej školy a ako si ho majster Rúfus vybral aj napriek tomu, že nazbieral oveľa menej bodov ako Kylie. Verila by mu, keby jej prezradil, aká je to škola a aké je to rukami tvarovať oheň alebo lietať vo vzduchu? Chcel jej povedať, že Aaron je jeho najlepší priateľ, a navyše tvorič, čo je fakt veľká vec, lebo to znamená, že ako jeden z mála žijúcich mágov dokáže čarovať s chaosom.

„Škola je fajn,“ zamrmľal a pokrčil plecami. Nevedel, čo k tomu dodať.

„Prekvapuje ma, že ťa zobrali,“ pohľadom mu sklzla po nohe a rozpačito sa odmlčala.

Pocítil známe vzplanutie hnevu a spomenul si, aké to bolo chodiť do starej školy, kde nikto neveril, že môže byť dobrý v nejakej pohybovej aktivite. Pokiaľ mu pamäť siahala, ľavú nohu mal kratšiu a slabšiu než pravú. Chôdza mu spôsobovala bolesť a ani nespočítateľné operácie, ktoré musel vytrpieť, mu veľmi nepomohli. Otec mu vždy tvrdil, že sa taký narodil, ale majster Joseph mu povedal niečo iné.

„Najdôležitejšia je sila v hornej časti tela,“ odsekol povýšene, hoci nevedel, čo to presne znamená.

Dievča s rozšírenými očami prikývlo. „Aká je baletná škola?“

„Ťažká. Tancujeme až do odpadnutia. Pijeme iba kokteily zo surových vajíec a jeme pšeničné proteíny. Každý piatok súťažíme v tanci a kto sa udrží na nohách, dostane čokoládovú tyčinku. Okrem toho nás ustavične nútia pozeráť tanečné filmy.“

Kylie chcela niečo povedať, ale prerušil ju Chaos, ktorý vybehol z krovia. V zuboch niesol palicu, oči mal široké a trblietavé – mihali sa v nich odtiene oranžovej, žltej a pekелnej červenej. Kylie na vlka nechápavo civela a Call si uvedomil, že v jej očiach musí byť obrovský a určite vidí, že to nie je ani pes, ani iný normálny domáci miláčik.

Dievča vykričlo. Skôr než sa Call zmohol na slovo, vybehlo z parku a uháňalo dolu ulicou – pes, pripomínajúci biely chumáč, s ňou ledva držal krok.

Toľko k pokojnému spolunažívaniu so susedmi.

Kým sa Call vrátil domov, rozhodol sa, že za klamanie Kylie a jej vystrašenie si musí odrátať všetky dobré body, ktoré dostal za čistenie po Chaosovi.

Stĺpec zlovestného vládcu víťazil.

„Stalo sa ti niečo?“ opýtal sa otec pri pohľade na synov výraz, len čo Call zavrel dvere.

„Nie, som v pohode,“ odvetil sklesnuto.

„Dobre.“ Alastair si odkašľal. „Napadlo mi, že večer by sme mohli ísť do kina.“

Calla to zaskočilo. Odkedy prišiel na prázdniny, veľa toho spolu nerobili. Otec mal zo dňa na deň pochmúrnejšiu náladu a vychodil cestičku z obývačky, kde sedel pred televízorom, do garáže, kde opravoval staré autá, kým sa neleskli ako nové, a potom ich predával zberateľom. Niekedy si Call zoberal skejtbord a bez nadšenia sa prevádzal po meste, ale oproti magistériu mu všetko pripadalo nudné.

Cnelo sa mu dokonca aj za lišajníkom.

„Aký film si chceš pozrieť?“ opýtal sa, lebo usúdil, že zlovestní vládcovia sa nestarajú o názor iných ľudí. Za to si určite zaslúži nejaké body.

„Dávajú niečo nové. S vesmírnymi loďami,“ odvetil otec. Calla jeho výber prekvapil. „A cestou sa môžeme zbaviť tej tvojej opachy. Vymeniť ju za pekného pudlíka. Alebo za pitbula. Čokoľvek, čo nie je besné.“

Chaos na Alastaira hrozivo pozrel, v desivých očiach mu vírili farby. Call si spomenul na Kylinho parochňového psa.

„Nie je besný,“ pohladil Chaos po krku. Vlk si ľahol a s vyplazeným jazykom sa prevrátil na chrbát, aby mu Call poškrabkal brucho. „Môže ísť s nami? Počkal by nás v aute so stiahnutými oknami.“

Alastair sa zamračil a pokrútil hlavou. „V žiadnom prípade. Priviaž to v garáži.“

„Chaos nie je vec,“ namietol Call. „A stavím sa, že by mu chutili pukance. Aj gumové medvedíky.“

Otec pozrel na hodinky a potom ukázal ku garáži. „Nejaké tomu môžeš priniesť.“

„Jemu!“ Call si vzdychol a viedol Chaosa do otcovej dielne v garáži. Miestnosť bola väčšia než najväčšia izba v dome a smrdel v nej olej, benzín a staré drevo. Na kvádroch stála kostra citroëna bez pneumatík a s vybratými sedadlami. Na starožitných stolčekom sa kopili zažltnuté opravárske príručky a na trámoch sa hojdali svetlomety. Nad zbierkou kľúčov viselo zvinuté lano. Jeho koniec Call voľne priviazal k vlkovmu obojku.

Kľakol si pred Chaosa. „Onedlho sa vrátíme do školy,“ zašepkal. „K Tamare a Aaronovi. Všetko bude zasa ako predtým.“

Vlk zakňučal, akoby mu rozumel. Akoby mu magistérium chýbalo rovnako ako chlapcovi.

Call sa ťažko sústredil na film aj napriek vesmírnym lodiam, mimozemšťanom a výbuchom. Stále myslel na to, ako vzdušní mágovia v magistériu premietali obrazy rovno na stenu jaskyne. Pretože filmy ovládali čarodejníci, mohlo sa v nich stať hocičo. Videl *Hviezdne vojny* so šiestimi rozličnými koncami, ale aj filmy, v ktorých deti z magistéria bojovali s netvorami, jazdili na lietajúcich autách a menili sa na superhrdinov.

V porovnaní s nimi pôsobil film v kine trochu nudne. Call sa zameriaval na časti, ktoré by urobil inak, a za celý čas vypil tri ľadové nápoje s príchutou kyslých jablák a zjedol dve veľké vrec-

ká maslových pukancov. Alastair hľadel na plátno s miernou hrôzou, k synovi sa neobrátil, ani keď mu Call ponúkol čokoládovoorieškové bonbóny. Keďže Call musel zjesť všetko sám, kým sa vrátili k autu, od tolkeho cukru mu hučalo v hlave.

„Páčilo sa ti to?“ opýtal sa Alastair.

„Bolo to dosť dobré,“ Call nechcel vyzeráť nevďačne, že ho otec vytiahol na film, na ktorý by sám nikdy nešiel. „Najmä tá časť s výbuchom vesmírnej stanice bola skvelá.“

Odmlčali sa, ale Alastair prehovoril, skôr než sa ticho zmeňilo na nepríjemné. „Nemusíš sa vrátiť do magistéria. Základy si sa naučil a cvičiť môžeš aj tu – so mnou.“

Callovi zovrelo srdce. Podobný rozhovor viedli už stokrát a nikdy nedopadol dobre. „Asi by som tam mal ísť,“ odvetil čo najmiernejšie. „Už som prešiel prvou bránou a mal by som dokončiť, čo som začal.“

Alastairov výraz potemnel. „Život v podzemí deťom neprospeje. Potme ako červy. Koža ti zbledne a nadobudne sivý odtieň. Nebudeš mať dostatok vitamínu D. Pomaly stratíš chuť do života...“

„Vyzerám sivý?“ Call sa zriedka staral o svoj zovňajšok – nanajvýš sa uistil, že nemá naopak nohavice a vlasy mu netrčia na všetky strany –, ale sivá koža znela hrozivo. Ukradomky zaškúlil na ruku, ale zdalo sa mu, že má stále tú istú ružovobéžovú farbu.

Keď odbočili na ich ulicu, Alastair rozčúlene zvierať volant. „Čo sa ti na tej škole tak páči?“

„A čo sa na nej páčilo tebe?“ odpovedal Call protiotázkou. „Učil si sa v nej a viem, že ti celý čas neliezla na nervy. Stretol si tam mamu...“

„Áno,“ odvetil otec. „Mal som tam priateľov. To sa mi páčilo.“ Pokiaľ si Call pamätal, bolo to prvý raz, čo otec priznal, že sa mu na čarodějníckej škole niečo páčilo.

„Aj ja tam mám priateľov. Tu nemám žiadnych, ale v magistériu áno.“

„Všetci priatelia, s ktorými som chodil do školy, sú mŕtvi, Call,“ pokračoval Alastair a Callovi sa postavili chlípky na krku. Myslel na Aarona, Tamaru a Celiu – a potom musel prestať. Bolo to strašné.

Nielen predstava, že zomrú.

Ale že zomrú kvôli nemu.

Kvôli jeho tajomstvu.

Kvôli zlu, ktoré sa v ňom ukrýva.

Prestaň! napomenul sa. Medzitým zastali pri dome. Callovi sa na ňom niečo nepáčilo. Niečo bolo inak. Až po chvíli mu došlo, čo to je. V garáži priviazal Chaosu a dvere zatvoril. Lenže teraz sú otvorené – díva sa na veľký čierny štvorec.

„Chaos!“ schmatol kľučku a napoly vypadol na chodník, lebo v slabej nohe mu brnelo. Počul, že otec za ním volá, ale nevnímal si ho.

Napoly kríval, napoly bežal ku garáži. Lano tam stále viselo, ale jeden koniec malo rozstrapkaný, akoby ho prerezal nôž – alebo prehryzol ostrý vlčí zub. Call si skúsil predstaviť Chaosu samého v tmavej garáži. Štekal a čakal na Calla. Chlapec pocítil v hrudi chlad. Chaosu doma veľmi často nepriväzovali a asi ho to vydesilo. Možno prehryzol lano a hádzal sa do dverí, kým sa neotvorili.

„Chaos!“ zakričal hlasnejšie. „Chaos, sme doma! Môžeš sa vrátiť!“

Zvrtol sa dookola, ale vlk nevyšiel z kríkov ani sa nevynoril z tieňov medzi stromami.

Zvečerievalo sa.

Za Callom zastal otec. Pozrel na roztrhnuté lano a otvorené dvere a s povzdychom si prešiel rukou po sivočiernych vlasoch. „Call,“ jemne ho oslovil. „Je preč. Tvoj vlk je preč.“

„To nemôžeš vedieť!“ zvolal chlapec a zvrtol sa k otcovi.

„Call...“

„Vždy si Chaosa nenávidel!“ vyštekol. „Určite si rád, že zmizol.“

Alastairovi stvrdla tvár. „Neteší ma, že si rozrušený, Call. Ale áno, ten vlk nemal byť nikdy domácim zvieratom. Mohol niekoho zabiť alebo vážne zraniť. Jedného z tvojich priateľov alebo, nedajbože, teba. Len dúfam, že beží k lesu a nenamieri si to do mesta, aby si pochutil na susedoch.“

„Buď ticho!“ okríkol ho Call, hoci na myšlienke, že Chaos niekoho zje, bolo čosi upokojujúce, pretože v rozruchu by ho Call mohol nájsť. Rázne tú predstavu vytlačil z mysle a uložil ju do stĺpca určeného pre zlovestného vládca.

Také myšlienky ničomu nepomáhajú. Musí Chaosa nájsť, skôr než sa stane niečo hrozné. „Chaos nikdy nikomu neublížil,“ povedal.

„Prepáč, Call.“ Na chlapcovo prekvapenie to znelo úprimne. „Viem, že si si veľmi dlho želal domáceho miláčika. Možno keby som ti dovolil nechať si rypoša...“ opäť vzdychol. Callovi napadlo, či mu otec zviera nezakázal preto, lebo zlovestný vládca by nemal mať zviera. Pretože zlovestní vládcovia nikoho nemilujú, a už vôbec nie nevinné zvieratá, ako je Chaos.

Predstavil si, aký musí byť vlk vystrašený – sám nebol od chvíle, keď ho Call našiel ako šteňa.

„Prosím,“ naliehal na otca. „Prosím, pomôž mi nájsť Chaos.“

Alastair prikývol prudkým pohybom čeluste. „Sadni si do auta. Pomaly obídeme blok a budeme naňho kričať. Možno neušiel ďaleko.“

„Dobre,“ súhlasil Call. Obzrel sa späť ku garáži a mal pocit, akoby niečo prehliadol – akoby svojho vlka zbadal, keby sa díval dosť pozorne.

Ale nech obchádzali blok, koľkokrát chceli, a volali naňho, Chaos sa neukázal. Svet zahaľovala čoraz hustejšia tma, preto sa vrátili domov. Alastair uvaril na večeru špagety, ale Call sa nevedel prinútiť do jedla. Otec mu musel prisľúbiť, že na druhý deň mu pomôže vyrobiť plagáty s nápisom HLADÁ SA PES, i keď Alastair bol presvedčený, že Chaosova fotka narobí viac zla ako dobra.

„Zvieratá posadnuté chaosom sa nemajú chovať ako domáce zvieratá, Callum,“ povedal, keď odložil synov nedotknutý tanier. „Na ľuďoch im nezáleží. Nemajú to v sebe.“

Call mu na to nič nepovedal a odišiel do postele s hrčou v krku a s pocitom hrôzy.

↑ ≈ Δ ○ @

Prenikavé skučanie prebralo Calla z nepokojného spánku. Prudko sa posadil na posteli a schmatol Miri, dýku, ktorú mal vždy položenú na nočnom stolíku. Spustil nohy z postele a skrivil tvár, keď sa chodidlami dotkol studenej dlážky.

„Chaos?“ zašepkal.

Zdalo sa mu, že v diaľke počul ďalšie zakňučanie. Vyzrel z okna, ale videl iba siluety stromov a tmu.

Vykradol sa na chodbu. Dvere otcovej izby boli zatvorené a medzera pod nimi tmavá. Call však vedel, že napriek tomu môže byť hore. Alastair niekedy celú noc opravuje autá v dielni na prízemí.

„Chaos?“ znova zašepkal.

Neodpovedal mu nijaký zvuk, ale na rukách mu naskakovali zimomriavky. Cítil, že jeho vlk je neďaleko, plný úzkosti a vystrašený. Call sa pohol za tým pocitom, hoci to nevedel vysvetliť. Viedol ho po chodbe až navrchol schodiska do pivnice. Chlapec sťažka preglgol, zovrel Miri a zostupoval.

Suterén plný automobilových súčiastok, polámaného nábytku, domčekov pre bábiky, bábik, ktoré potrebujú opraviť, a starožitných plechových hračiek, čo sa občas s bzukotom prebrali k životu, ho vždy trochu desil.

Spod dverí do ďalšieho z Alastairových skladov, plného iných harabúrd, ktoré zatiaľ nestihol opraviť, vychádzalo svetlo. Call pozbieral odvahu, krívajúc prešiel miestnosťou a zatlačil na dvere.

Nepovolili. Otec ich zavrel.

Rozbúšilo sa mu srdce.

Alastair nemal ani najmenší dôvod zamykať kopu starých, napoly opravených predmetov.

„Oci?“ zavolał Call cez dvere a rozmýšľal, čo by tam mohol otec robiť.

Lenže na druhej strane sa niečo pohlo. Vzplanula v ňom taká zlosť, že sa ňou takmer udusil. Malú dýku strčil do škáry a pokúsil sa odtisnúť závoru.

Po chvíli napätia špička Miri zatlačila na správne miesto a zámka vyskočila. Dvere sa otvorili.

Zadná časť pivnice vyzerala inak, ako si ju Call pamätal. Neporiadok zmizol a uvoľnil miesto čomusi, čo vyzeralo ako veľmi skromná pracovňa mága. V jednom kúte stál stôl obklopený kopami starých aj nových kníh. V druhom videl skladicie ležadlo. A uprostred dlážky, spútaný okovami a s papuľou zapchatou nechutne vyzerajúcim koženým náhubkom, stál Chaos.

Vlk zakňučal a vrhol sa ku Callovi, ale reťaze ho strhli späť. Call si kľakol, prstami Chaosovi strapatil srst' a zároveň nahmatával pracku obojka. Bol taký šťastný, že vidí Chaosu, a taký nahnevaný na otca za to, čo urobil, že na okamih prehliadol najdôležitejší detail.

No keď prebehol zrakom po miestnosti, aby zistil, kde Alastair odložil kľúč, zbadal to, čo si mal všimnúť prvé.

Aj k ležadlu pri stene boli pripevnené putá.

A veľkosťou sa hodili práve chlapcovi, ktorý čoskoro dovŕši trinásť rokov.